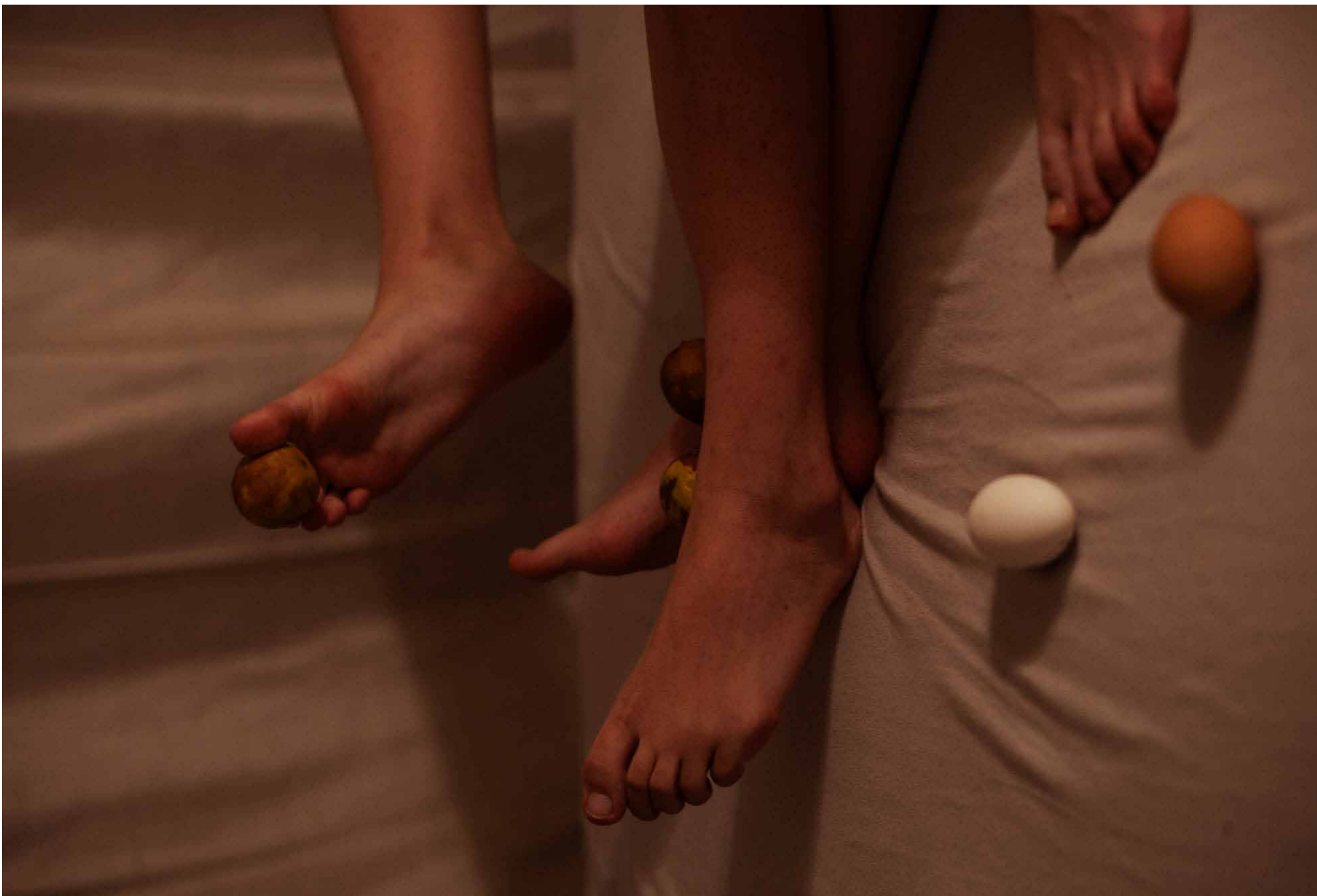

Io Sivertsen

Atla on Paper 1

Io Sivertsen

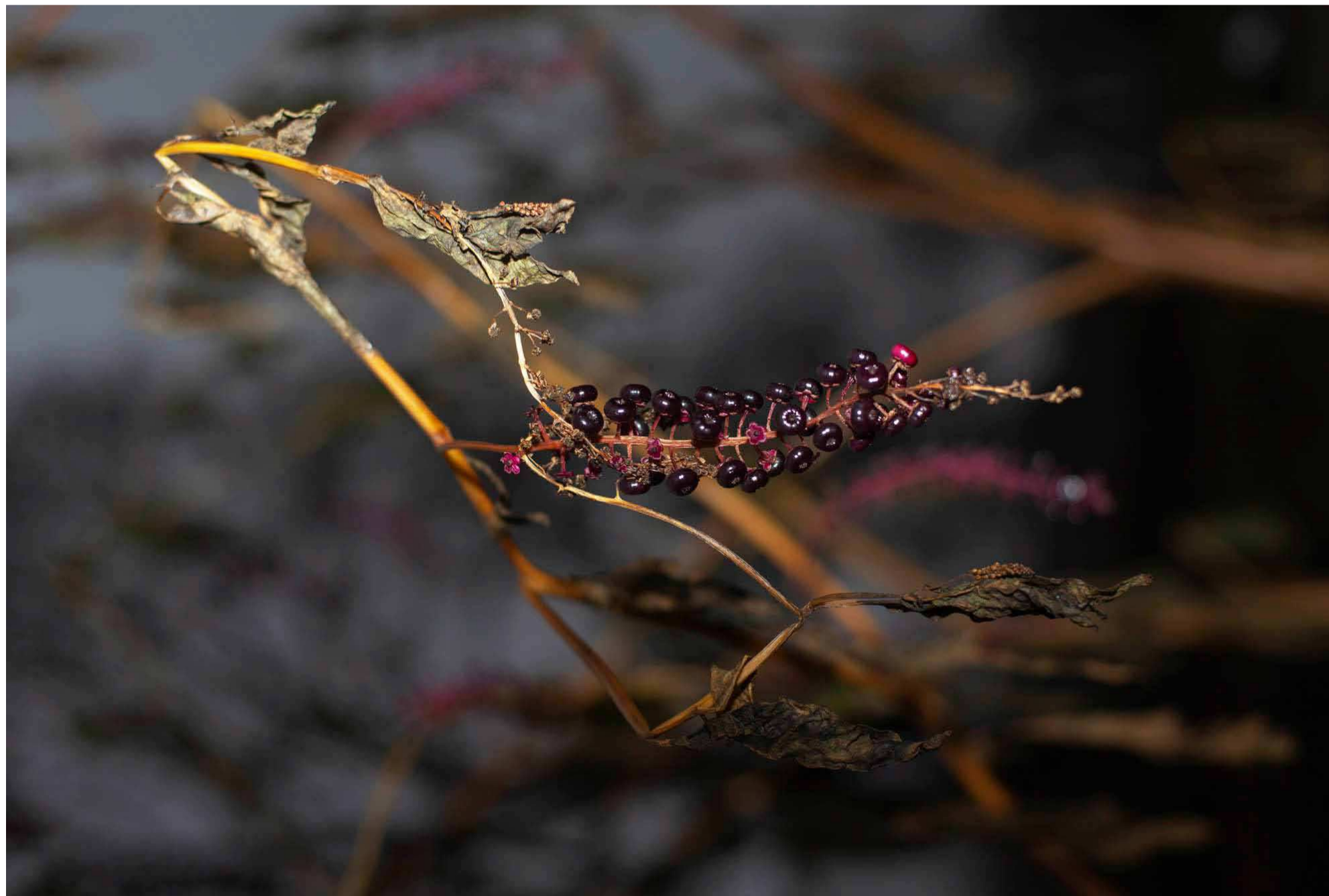

Atla on Paper 1

Forplantninger

Io Sivertsen

Atla on Paper 1

Forplantninger

1:

Jeg er ægget
alting starter hos mig
sprøde signaler
skydende stof
to cirkler klistret
til den mikroskopiske skala
kommet for at vurdere
en klase af hvad
af halehængt sæd
at udøve kryptisk kvindelige valg for
sæd
ægget tager ikke imod
ægget vælger selv
sine foretrukne mænd
kryptisk enevældigt dirigerer jeg
et barnligt kapløb og så
knas
jeg slår ring om livet
opsluger
jeg er havets blå
i klodens underhud
jeg er en tinde
for udvalgte mænd
våde læber og et vågent tredje øje

3:

På min sneklædte tinde skinner
tusinde haler af guld
to smeltede kroppe
kødfulde mursten stablet
ovenpå hinanden
what is life
jeg er fermenteret
mellem follikulære væsker
via kemisk kommunikation
konsekvent og differentieret
to forskellige eksperimentelle forhold
to cirkler og tre høns
tre hanekamme af bølgende flammer
bag klasen af blå frugter
og én rubin
hvem skal hænge
de røde perler på en navlesnor
hænderne på ægget
hvem vil ægget lukke ind

2:

Håndter mig
jeg er omsluttet af vand
et varmt fundament
en prægning i græs og tusch
jeg indkapsler tiden
 huden flettet ind i
et nulret lagen
for din sprøde vilje
din hårde skal er porøs
alt kan gå galt
og alt
kan slå skår
to haler og tunger
på den mægtige løve
to vågne fugle
vælger ægget indeni

4:

Hele vinteren ligger jeg
som uglernes næb
blandet med grus og guld
jeg venter
jeg er ufremkaldt
indhyllet i røg
lidt endnu
jeg er gydet ud i havene
sprukne læber der åbner op
verden har set mig
og
når lyset vender tilbage
fra en tør læbesprække
bliver jeg til en manke
et modent pust
et udstrakt pust
jeg er gjort af samme stof
som knoernes brus og neget
en lysende lynlås
jeg er alt andet end jeg var lige før
massiv som en komet
eller en spire
ligger bare og venter
på at tage over

5:

Jeg er havets blå
i klodens underhud
jeg er skummet og dybet
jeg mærker
mine follikulære væsker
en kilde til awesome vælde
små skatte skjult i mulden
sprukne stene
en klynge af sædceller
hænger
gynger sig frem
en hale en trænet krop
møder mit faste blik
på det højeste bjerg
jeg er viljen til livet
jeg er hård udenpå blød indeni
what is life
blødt udenpå hårdt indeni
I am life

Vinterens fugle og reder

Jeg må læse alt op for at forstå det. Mails, regninger, beskeder fra venner. Dompapperne er ankommet, jeg så syv lige før. Hannerne lignede modne æbler på grenene. Deres små tyt. Nogen må græde for at få det ud, jeg mener jeg. En hånd om min luft, en skovskades skrig før den lander i lærketræet, en hund som ser på mig igennem den bladløse hæk inden dens menneske hiver den videre. Jeg ved det ikke, men det må være tegn. I det mindste er der dejlige ting, jeg øver mig på remsen: Duernes klap, morgenblåningen, en enkelt gul rose i en have, støvregn om næsen på min kæreste. Jeg vil ikke miste, men heller ikke være en bank. Tid til at læse om Tangeværket, om den uddøde gudenålaks.

Bag klaser af blå bær og fugle er havet. Det er november, og jeg er her også, sammen med min kæreste. Vi besøger Tangkrogen, det er det mindste, vi kan gøre i regnen og blæsten. Senere inde i skoven ser jeg bladene, de løber rundt om vores støvler og er også i bunker rundt om bøgestammerne. Vinteren samler på alle mulige ting, får dem fra de andre sæsoner. Her i blandt mest bladene. I nat rullede jeg rundt i drømme og blev hele tiden ved med at samle hele dynen omkring mig. Alle de gange jeg måtte sige undskyld, alle de gange min kæreste måtte sige jeg fryser, du har al dynen. Det jeg gjorde var at give dem små mys på kinden som en undskyldningsværn, da vi vågnede. Jeg vil ikke opføre mig som en vinter i søvne, det er ikke den måde jeg ville samle ting op og gemme på dem indtil foråret. Det jeg helst vil er at fortælle. Vi hører en fuglestemme, som jeg ikke kan genkende, og jeg må efterlade den som en ubekendt i luften. I stedet for begynder jeg at tale om de nemmere stemmer, dem som vi mennesker kan sætte en remse op på. Februar, sidste år, tæt ved Ringkøbing Fjord. Mine forældre og jeg, vi gik i en dagslang regn som denne. Næsten små bække hen over grusvejen, næsten femten minutter pludseligt med ren sol. Og der foran os: En lille gul fugl, den hopper hen ad vejens kant i takt med os. Altid lige en meter foran, vi undrede os over tilliden. Men så blev det for meget, buskadset stoppede og gik over i græsplæner og sommerhuse. Den fløj op, satte i en bjergfyg og sang. Lige det fjernede den sidste tvivl, fordi en gulspurv tæller til syv.

En-to-tre-fir'-fem-seks-syyyyyyv!

En-to-tre-fir'-fem-seks-syyyyyyv!

Vi kom godt hjem den dag, drak kakao, tørrede tøjet.

Hvis ikke soltimerne var for få ville det være forår. Alt venter på solen på trods af varmen. Januar skriver 10 grader og regn, stadig. Ingen tegn på kulde. Neget spirer, det er så underligt at se det friske grønne. Jeg kan ikke binde det til det, jeg forbinder med vinteren. En gennemsigtig stabel af hvide kolde minder står i kontrast med de nu mere nye og grågrønne. Jeg ser ud på haven, og er ikke gjort af det samme stof som neget. Alligevel er jeg ven med jernspurven. Den hopper rundt derude. Ligeså snart jeg befinder mig i fortiden, har min far svært ved at omtale mig som en kvinde. Det er andre udtryk som står i kø, far og søn-hygge for eksempel. Han taler om dengang, vi byggede en fuglekasse sammen, jeg malede den mørkegrøn. Var det blåmejer,

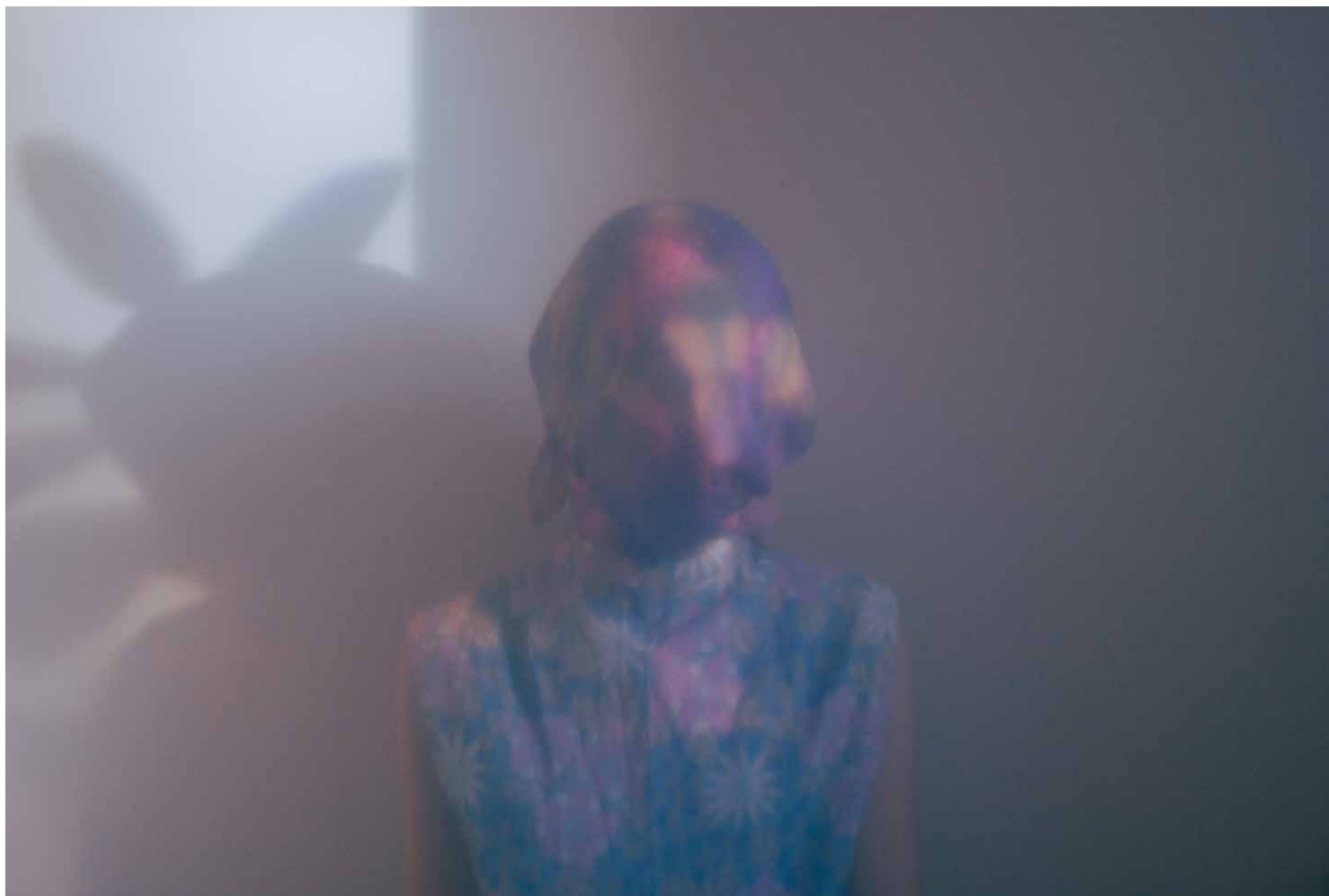
der boede der det første år? Ja. Så slap stoltheden kassen og lod den være i fred. Fuglene fløj rundt imellem himlen og jorden, fandt en solsikkekerne eller et insekt og levede. Det jeg gennemgår træder ind i alle tiderne og rumsterer. Mit ene bryst var tungt, da jeg tørrede med håndklædet i morges. Jeg holdte om det, og det fyldte hele min hånd, det er en stor lille glæde. Ellers intet spændende, kun hverdag. Der er uorden i værelset, jeg bruger eftermiddagen på at rydde op. Det er let og konstruktivt. Bøgerne finder deres pladser blandt hinanden. Sokkerne vaskes sammen med resten af det sorte tøj og foldes ind i par. Der er noget som hører til hver morgen. Og hver nat det er vinter. Hele vinteren ligger jeg ned, og om natten vågner jeg tit. Det er pillen mod min testosteron, der gør, at jeg skal tisse hele tiden, og vågne. Androcur vækker mig klokken to, klokken 4, klokken 6. Natten er opdelt i flere nætter, og jeg fordeler min søvn ud i disse, mine helt nye, nætter. Højdepunktet i denne samling af nætter skete, da jeg stod ude og røg i den midterste: Et sted derude i vinternattens mørke var der en ugle. Den tudede fra sit træ. Juletid er ugletid, det kan jeg læse. Uglernes næb synger efter en mage, eller markerer deres territorium. For en ugle hænger en nat nok sammen i et stykke, der skal jages efter mus. Sådan prøver jeg også at have det med dagene.

Jeg prøver at have almindelige drømme, men i nat så jeg en grøn eng for mig, bølgede i vinden, lange strå med aks. Et sted i det grønne en prægning: En rede, to vågne fugle, de havde valgt ægget indeni. Jeg blev så lykkelig, ubeskriveligt, og nu ligger jeg og holder om din ryg i sengen, siger rap rap og spørger dig om, du kan gætte hvilket dyr, jeg er. Det kan du ikke, så jeg afslører det: Det er en skeand jeg er, prøv at google den, den er så finurlig. Du pjusker op i mit hår som var det græs, og vi ser fra vores vindue, at mågerne står og stepper på fodboldbanen. De efterligner en tung regn for regnormene. Mågerne prøver at lokke dem op. Jeg vil give dig hele mit liv. Vi ligger i sengen og nusler. Jeg tror på, at vi skal findes i fremtiden. Jeg kan ikke forklare det nærmere og lægger min hånd på din kind, mens vi senere går i blandt gaderne og husene, et barn peger og siger til sine forældre: "Se duerne i træet, de ligner lidt små grå grise!". Du siger børn er så utrolige, det manglende filter, magiske! Ja de er en gave, siger jeg og smiler. Vi går under julelysene, og jeg vil huske på alle de smukke navne som naturen har: Spætmejse, egelanghornsmøl, blåhatjordbi, kalk-øjentrøst, lægeoksetunge. Hvis bare jeg kunne spise dem, som man kan spise Jesu legeme i kirken. Hvad var det en prins gjorde, da han så en dødssulten tiger være ved at spise hendes egne unger? Han skar af sit eget kød og gav det til hende, eller noget i den stil. Jeg er diffus, dirrende, står i tågen ufremkaldt.

Jeg kan ikke give min kæreste et barn, men jeg vil ikke give smerten plads her, jeg vil sige noget andet:

Det er ikke fuglere der hunden finder i sivene langs åen. Jeg er altid bange. Hele tiden forestiller jeg mig en mus falde ud. Den løber væk, såret eller skræmt, for mit indre blik. Det er juli, og det ville være nemmere, hvis jeg ikke vidste noget om dværgmus. De hedder Micromys Minutus på latin. Dværgmusen lever, hvor græs-

og urtevegetationen er høj, og hvor der også er buske og træer, og derfor træffes den ofte i levende hegn, lysninger og enge. Selvom der kan træffes flere individer i samme hvilerede i vinterhalvåret, synes dværgmusen det meste af året at færdes alene. Når vandnymfer elsker hinanden, skaber de en hjerteform med deres kroppe. Vi ser det, og jeg må tage et billede af det. Ingen vil tro på det. Måske er livet skabt til at være afhængigt af andre eller noget. Jeg tager min daglige Lenzetto, jeg har betalt et apotek, som har betalt et medicinalfirma. Rækken er sikkert længere, men min krop bevæger sig i min retning nu. Det er det vigtigste. Jeg tæller ikke engang velfærdsstaten med. Tre hvide cirkler tørrer på min arm hver morgen. Er det så meget forskelligt fra dværgmusens liv? Yngleperioden varer fra maj til oktober, og ungerne fødes i en rede, som dværgmusen bygger i græs eller korn et stykke over jorden. Tagrørene høje til alle sider. De skaber et levested ved åen. Frøstandene mørkelilla allerede, måske har vi mulighed for at se skægmejser snart. I vinterhalvåret opholder dværgmusen sig især på jorden, og dens hvilereder bygges ofte i gangsystemer, som andre små pattedyr har gravet. Det er det som gør mig roligere, Bonnie søger nede blandt sivenes rødder, og det er der, hun finder sine reder. Heldigvis er det ikke oppe i selve sivene. Det må være vinterens reder, hun gumler på. Hundens begejstring spilder kun musenes arbejde, lidt. De når det nok igen inden kulden, det er jo som sagt juli. Vi når hjem, lige inden min fars aftale med Wimbledon. Wozniacki spiller, og det dejligste sker. Det handler ikke om de to kvinder eller kampen. Kommentatorerne siger noget om boldene, de bliver jo slidte af alle slagene. Man er begyndt at bruge dem til noget end skrald. Man er begyndt at bruge dem som gaver til naturen. Erstatninger for strå og græs. Jeg googler harvest mice + tennis, og hviner. Det er rigtigt, de skærer et hul og åbner op for det mindste liv. Et væld af dværgmushoveder titter ud af gule bolde.

Nadia Roccato

19

Atla on Paper 1

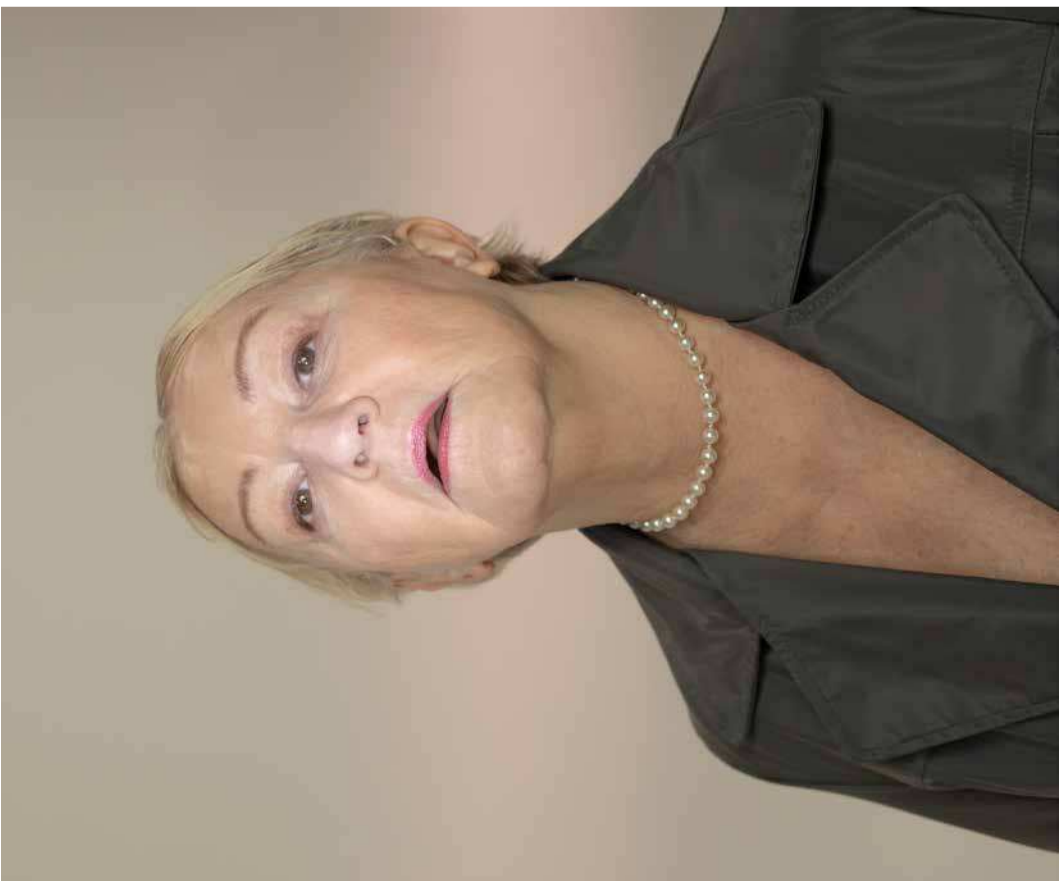
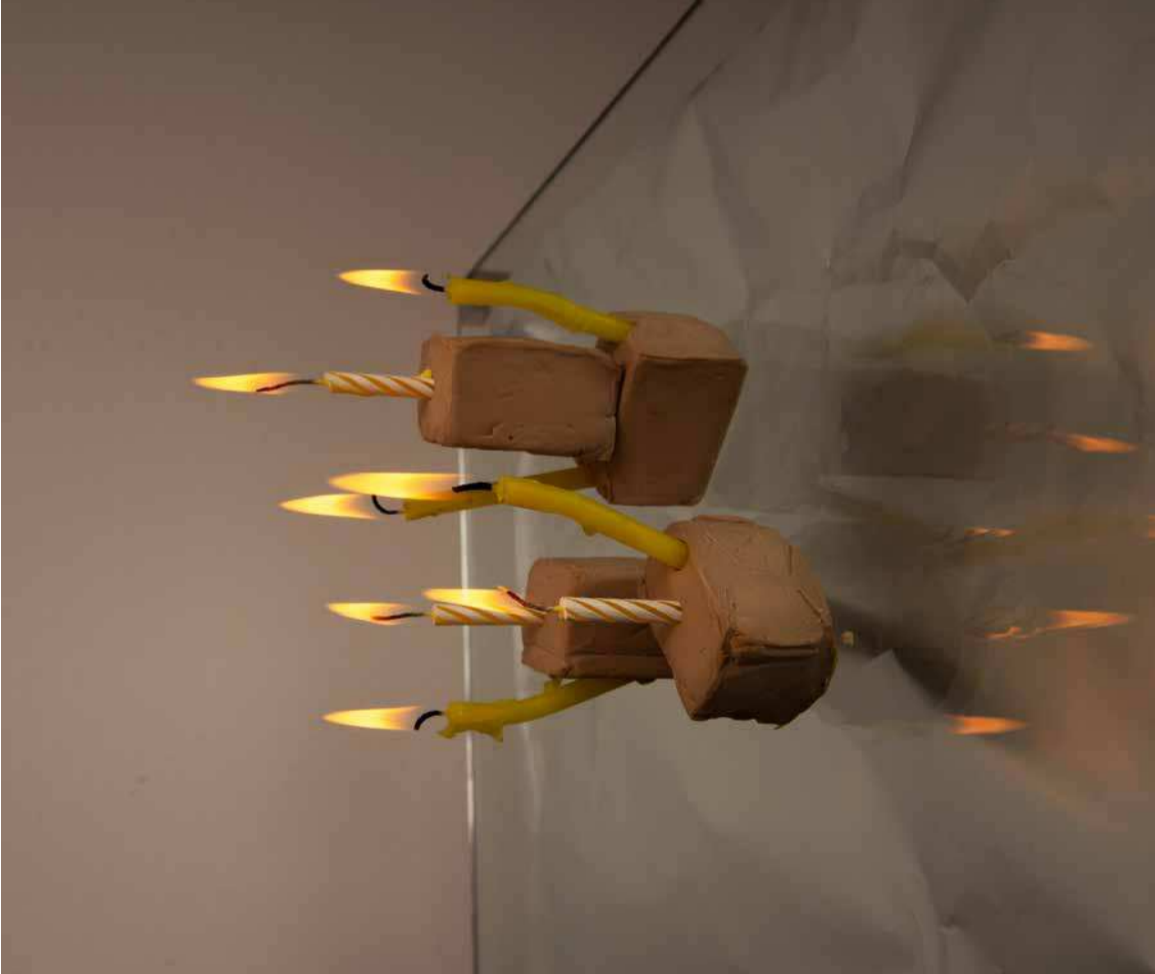
Forplantninger

18

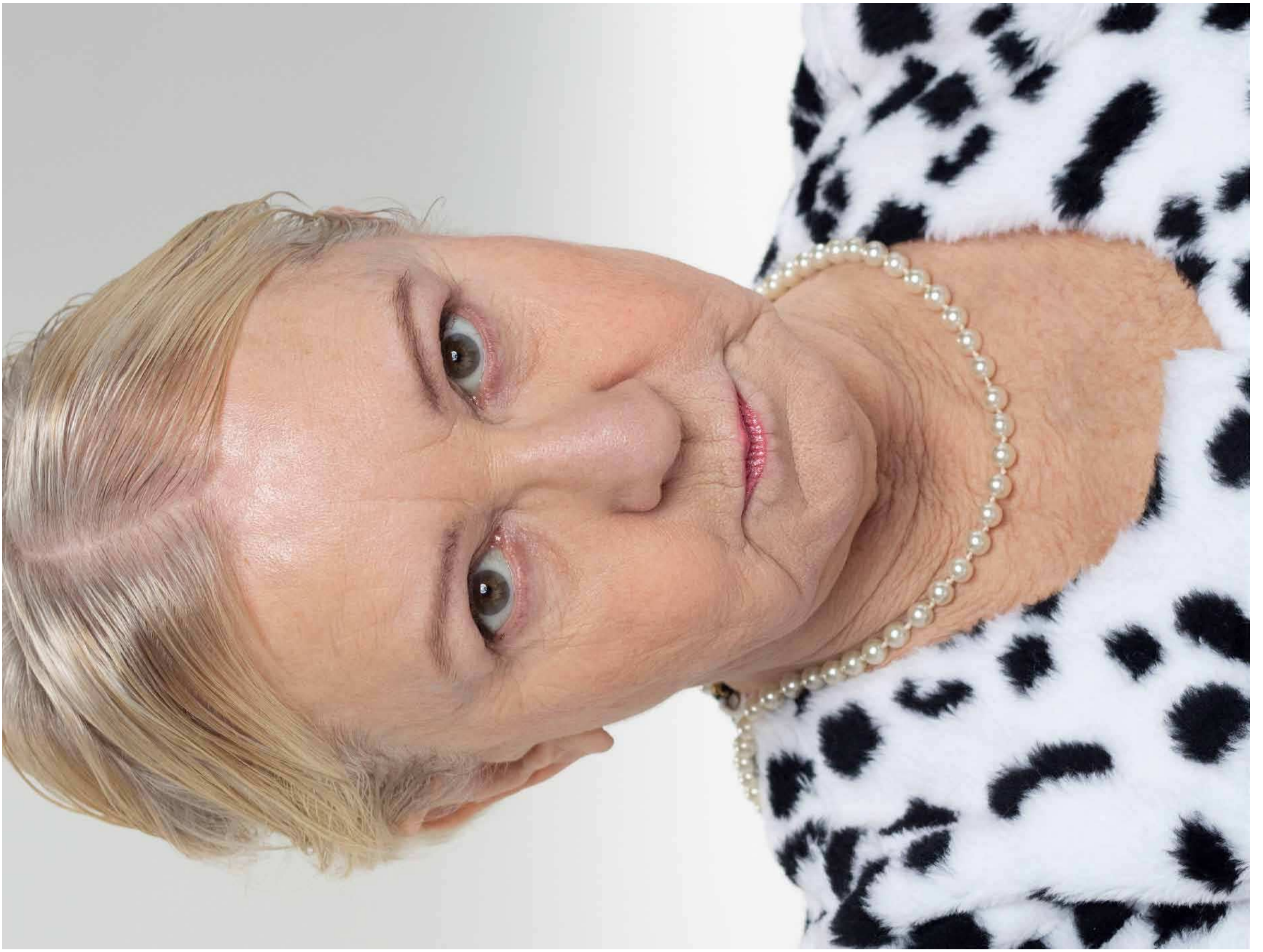

Sonya Romina

Atla on Paper 1

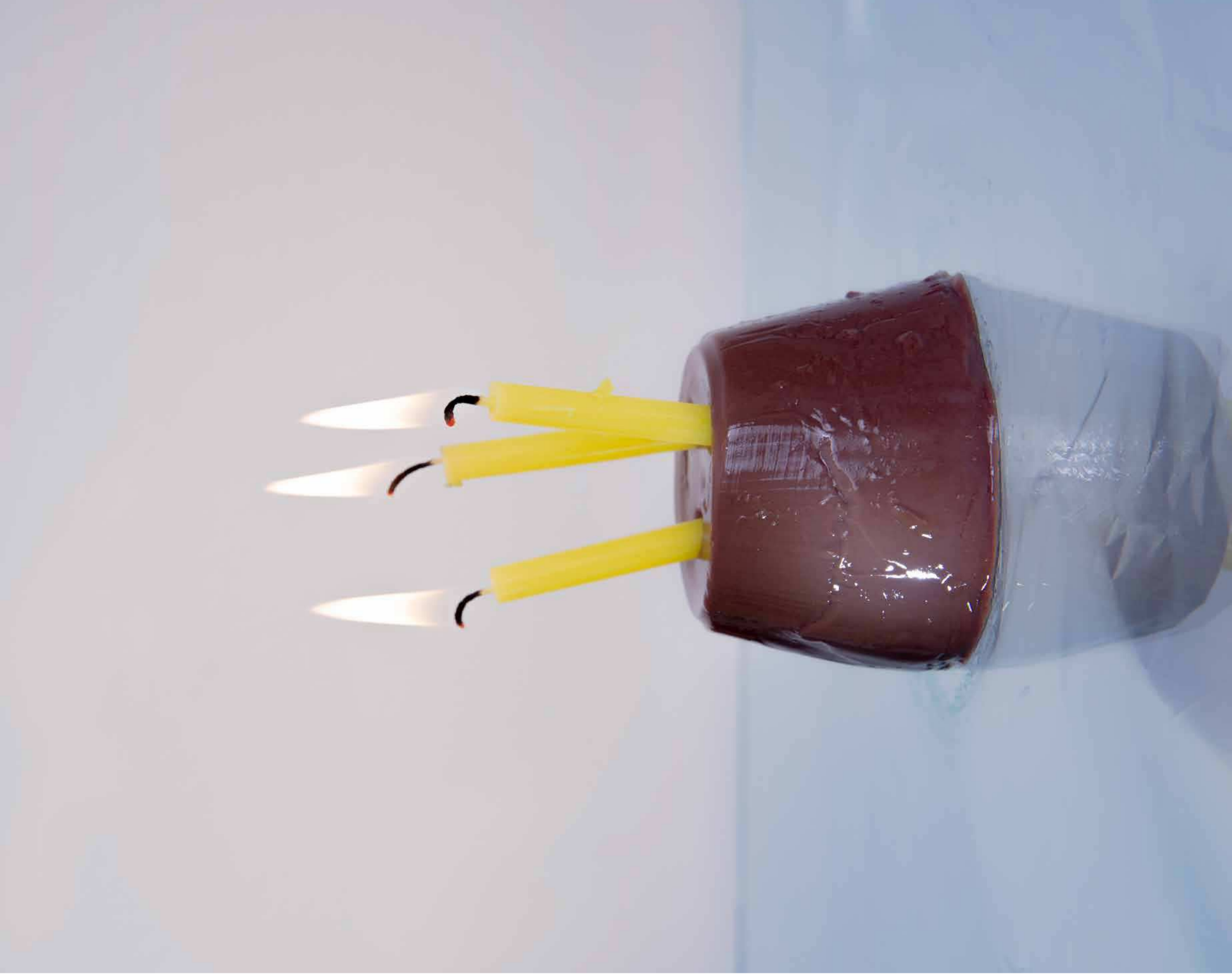

Sonya Romina

Atla on Paper 1

Forplantninger

Sonya Romina

Atla on Paper 1

Emma Sarpeniemi

Atla on Paper 1

Emma Sarpeniemi

Vi

Du spytter på fingrene på din venstre hånd, stikker dem ind i min mund. Jeg skærer forsigtigt langs min livslinje med en køkkenkniv, blodet pibler frem. Jeg smører det ud på dine kraveben.

Vi afgiver en ed: Vi skal altid følges ad.

Den nat sover vi sammen under min dyne.

Næste dag sorterer vi vores tøj hver for sig. Vi gemmer kun det, der matcher noget, den anden har. At se den anden skal være en spejling. At se den anden skal være at se sig selv.

I skolen møder vi op i hvid skjorte under en rød slip dress. Farven rød klæder os begge. Men på forskellige måder. Dig: slange/drage. Mig: romantisk/dramatisk.

Ha ha, siger Drengene nede bagfra, er det noget, I har aftalt, siger de.

Vi trækker kjolerne op langsomt. Lige op til der, hvor vores numser begynder. Så lader vi dem falde igen.

Har du heller ikke trusser på, spørger jeg. Næ, svarer du.

Vi kigger på Drengene. Vi smiler.

I frikvarteret lægger vi planer. Blandt andet om vores diæt. Du foreslår, at vi omlægger til Raw Food. Det er nemt for dig, for du er allerede veganer, men jeg er indtil videre kun vegetar. Og jeg spiser pepperoni i smug. For min skyld kan du spise, hvad du vil. Men det siger jeg ikke og heller ikke det med pepperonien.

Jeg er mere optaget af det ydre. Hvad vi stiller op med, at du er kommune, og jeg er blond, eksempelvis. Men også selve frisurerne. Det er vigtigere, det vigtigste, det må du også kunne se, symmetrien skal vokse.

Drengene sætter sig ved vores bord. De tager hver en af vores gulerodsstænger, putter dem i munden som cigaretter. En uopfindsom afbrydelse. Vi tager en hver, stikker dem op i vores skedeåbninger.

Ha ha, siger vi. Drengene lægger gulerødderne tilbage og rejser sig.

Vent, siger du og finder cigaretpakken frem fra din lomme, vifter med den. Ville I ikke ryge?

Drengene ryster på hovederne. Vi ruller med øjnene.

Vi pjækker fra matematik for at købe hårfarver, brændt orange.

Det virker kun i mit hår, dit tager slet ikke farve. Vi finder din storebrors trimmer, indstiller den på 3 millimeter og går i gang.

Vi lægger os på gulvet og kæderyger, til der ikke er flere cigaretter. Så kysser jeg dig, først din stikende hovedbund, så panden, ørerne, næsen og læberne, de smager af syrlig slik, det er raspberry-læbepomaden.

Vi sender et billede til Drengene af vores nye frisurer.

Jeg foreslår, vi får tatoveret en tulipan. Du er enig, men vi må vente et par måneder, spare op.

Så går jeg hjem. Jeg hører vores spillelisten på 24 minutter, turens præcise længde, hvis man tager smutvejen over engen.

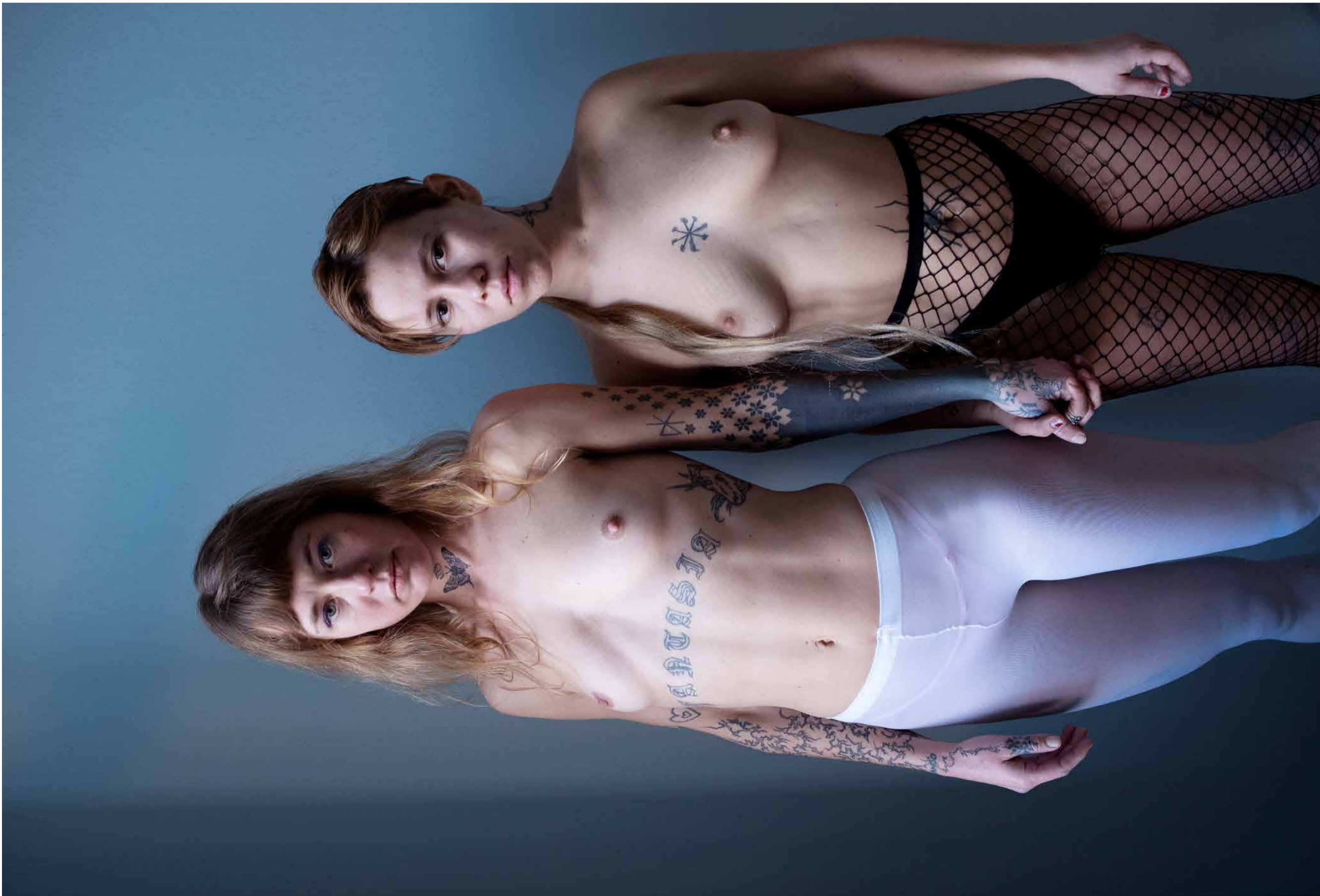
Jeg får øje på nogle gule tulipaner i kanten af en have. De gør mig rasende. De står ranke, ranke og hånende. På en utilgivelig måde. Du er utilgivelig. Jeg skriver til dig: *jeg får lavet den tatovering, om du vil være med eller ej. det er sæson NU, ikke om et par måneder!* Jeg går ind i haven og plukker tulipanerne så hurtigt, jeg kan. Huset har et stort vinduesparti, man kan se direkte ind i det store køkkenalrum. Der står et menneske med et barn på den ene arm, vifter med den anden. Jeg er ligeglad, men rækker alligevel tunge. De er mine. Jeg beslutter fra nu af at afsky alle, der bor på den vej.

Du svarer ikke på min besked, skriver i stedet, at i morgen bliver blå strømpebukser og rød skjorte til mig, du tager det omvendte på. Du sender et billede af dig selv kun iført de kongebåle strømpebukser. Jeg zoomer ind på dit underliv. Det ser ud til, at lidt af din kønsbehåring stikker ud gennem de små nylonmasker.

Jeg river tulipanernes hoveder af stilkene, mens jeg forestiller mig, at de er dig. Skiftevis dig og Drengene.

Liv Latricia Habel

Atla on Paper 1

